

El Vaticà vist pel corresponsal de Reuters

Philip Pullella recorda que Francesc ja ha creat gairebé un 40% dels cardenals electors

Carme Munté
Barcelona

Al veterà periodista Philip Pullella no li agrada que el defineixin com a vaticanista. I això que fa 37 anys que és corresponsal al Vaticà (33 dels quals per a l'Agència Reuters). «Em sento gairebé ofès si em diuen vaticanista, perquè significa que és l'única cosa que sé fer», explicava el periodista nord-americà en la seva participació, el 17 de març, a la quarta sessió del Seminari de la Fundació Joan Maragall «Comunicació i Religió», coordinat per la periodista Míriam Díez. Per això ell sempre ha buscat la possibilitat de cobrir altres informacions d'Itàlia relacionades amb la política, el crim organitzat o la cultura. En la seva estada a Barcelona, Philip Pullella també va impartir una classe del Diploma en Comunicació i Religió en l'Era Digital (Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura).

No és aquesta, però, l'única apreciació que Pullella va fer en iniciar la seva xerrada. També va fer constar que el periodista catòlic que cobreix les informacions del Vaticà per a un mitjà de comunicació general, com és el seu cas, «abans ha de ser periodista que catòlic». «La manera de treballar ha de ser la mateixa que si cobris les informacions de la Casa Blanca, perquè el Vaticà és una institució religiosa però també política.»

Al llarg de la seva trajectòria, Philip Pullella ha tractat els tres darrers papes (Joan Pau II, Benet XVI i Francesc) i ha cobert gairebé tots els seus viatges. Actiu a Twitter des d'octubre del 2012, odia la xarxa social quan es fa servir per atacar les persones. També afirma que les crítiques al papa Francesc s'han exagerat molt perquè numèricament només es tracta de quatre cardenals. «Francesc ha creat ja el 40% dels cardenals electors, per tant, el canvi que vol per a l'Església dependrà sobretot dels anys que visqui.» «I a mi», ha afegit amb sornegueria, «em sembla que es troba molt bé». «Dos o tres consistoris més i l'Església no pot tornar enrere.»

En aquest sentit, Pullella recorda que el papa Francesc visita les esglésies de la perifèria de Roma, i no les del centre, i això és un simbolisme de com veu l'Església. «Per a ell, el centre no és important.» I davant de l'arribada d'immigrants d'altres religions, tampoc «no veu Europa com una fortalesa cristiana que calgui defensar».

Pel que fa a les reformes empreses pel papa Francesc, el veterà periodista creu que l'oposició de part de la cúria vaticana no respon tant a reticències ideològiques com burocràtiques. Diu

Pullella embarcant a l'avió papal rumb a Cuba (19 setembre 2015).

«Francesc no veu Europa com una fortalesa cristiana que calgui defensar»

Església en sortida

Somnis d'un vell teòleg

«Somiar forma part de l'exercici de la virtut teològica de l'esperança cristiana.» Bonica i certa frase de la introducció del llibre *Sueños de un viejo teólogo*, de Víctor Codina.

Al nostre món somiar no rep el valor que es mereix, quan en realitat tots hauríem de somiar molt més i poder expressar-nos a través dels somnis. No em refereixo als somnis de nit en què no participa de manera activa el nostre conscient, sinó a somiar desperts, i per què no?, a fer-ho de manera que els nostres somnis puguin ser col·lectius i esdevenir aquella utopia que ens possibilita transformar la realitat en què vivim.

Víctor Codina ens diu que se li va acudir somiar molt a la llum del text dels Fets dels Apòstols 2,17: «Abocaré el meu Esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres joves tindran visions, i els vostres vells, somnis.» Ell ens comparteix els seus somnis en vigília, «escrits quan les ombres del dia i de la vida s'allarguen».

Intueixo que en llegir el llibre podrem ser testimonis del fruit que deixa una pregona experiència de Déu i de la vida, la de Víctor Codina, i com la reflexió sobre tot plegat, i una mirada crítica i amorosa, no deixa indiferent i dona lloc a aquest do de saber posar en paraules allò que la vida i la societat clama.

Amb «la perspectiva d'una Església que sigui llum per al món, tingui les portes obertes i surti al carrer», una Església que sigui més ferment que ciment, se'ns regala el text de Víctor i esperem poder assaborir les seves paraules i fer nostres alguns somnis d'una Església en sortida, que acull i consola, una Església que és tendresa al nostre món.

En moltes de les seves paraules veurem plena sintonia amb l'Església que el papa Francesc defensa i en què molts de nosaltres somiem, i volem veure caminar. Una Església més cristiana en una societat més humana.

Tres tipus de periodistes

Amb humor, el veterà corresponsal de Reuters, Philip Pullella, va classificar en tres tipologies els periodistes que cobreixen les notícies del Vaticà. En primer lloc, el que forma part de la «Brigada de Maria», és a dir, aquell periodista catòlic que no es veu amb cor de cobrir escàndols com el de l'IOR (Institut per a les Obres de Religió). El segon grup són els anticlericals, «tot i que han minvat amb el papa Francesc». La tercera tipologia la constitueixen els periodistes imparcials, i en aquest tercer grup sens dubte que s'inclou el mateix Philip Pullella.

que la reforma econòmica està ben implantada. A propòsit de l'ordenació sacerdotal de les dones, considera que és un tema que els dos papes anteriors van donar per tancat. Ara bé, «les dones potser sí que seran ordenades en el futur, però nosaltres ja estarem morts». En qualsevol cas, mentrestant, sí que poden ocupar llocs de responsabilitat al Vaticà i sortir de la zona d'ombra que habitualment ocupen. I pel que fa a l'accés a la comunió per a les persones divorciades i que es troben en situació irregular, diu que es veuran molts moviments en aquesta direcció, però sap que ha d'anar a poc a poc davant de la resistència interna i externa.

Esther Borrego Linares

